

givet, som Bekendtgørelsen af 1. Februar 1917 har været forstaaet i Praksis, idet der ved Henvisningen til den før den satte Tidsgrænse sædvanlig beregnede Fortjeneste er sigtet til en saadan Fortjeneste, som en Handlende i et vist efter den enkelte Vares Karakter ansat Tidsrum kan siges gennemsnitlig at have oppebaaret. Det er dog fremhævet, at kun virkelige Udgifter maa medtages i Varers Prisberegning, saaledes at Betaling i udenlandsk Valuta skal opføres med faktisk betalt Kurs; og Prisforhøjelse som Følge af Prisudjævning mellem forskellige Partiers Priser er indskrænket til kun at maatte ske ved ganske ensartede Varer, idet Kontrol i modsat Fald praktisk taget bliver umulig. Bestemmelsen vil iøvrigt efter det foran bemærkede ikke faa væsentlig Betydning for Importører, da Udkastet lemper Reglen fra Bekendtgørelsen af 17. Juni 1918 som foran anført. Det er i Udformningen søgt udtrykt, at kun den, der virkelig fører et Parti fra andet Land her til Landet, ved Lovens Gennemførelse betragtes som Partiets Importør, altsaa uden Hensyn til, hvem der fører Varen over Toldgrænsen, idet det er Meningen, at Loven ligesom de nuværende Regler skal omfatte Handel med Varer, der ligger i Københavns Frihavn.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til Bekendtgørelsen af 19. Maj 1917, der traadte i Kraft den 26. Maj 1917, saaledes som denne er blevet praktiseret.

I Anledning af en fra Erhvervslivets Side lejlighedsvis fremsat Bemærkning om, at et Paabud, der begrænser Antallet af Omsætningsled, kun vil kunne gennemføres fuldt ud, naar det faar en Tilføjelse om, at hver enkelt Handlende skal undersøge sin Sælgers Stilling i Omsætningsrækken, havde man udarbejdet et Forslag til en Bestemmelse om, at enhver, som sælger en Vare paa anden Maade end til selve dens Forbruger, i Salgsdokumentet skal tilkendegive, om han er Varens Importør, Fremstillere, 1. eller 2. Fordeler, altsaa en almindelig Gennemførelse af den Bestemmelse, der i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 3. April 1919 § 3 er givet for Handel med udenlandsk Hvedemel. Da Erhvervsorganisationerne bestemt har protesteret mod en saadan Regel som uigennemførlig, har man frafaldet dette Forslag.

Til § 3.

Medens der er opnaaet Enighed om Bestemmelsen i Udkastets 2. Stykke, hvorom henvises til Bemærkningerne foran, er der ikke opnaaet Overensstemmelse med Hensyn til de i 1. Stykke omhandlede Bestemmelser.

Et Flertal anbefaler Bestemmelsen i den Form, hvori den er optaget i Udkastets Tekst, der betegnes som Hovedforslaget, da det er dette, som har været forelagt Erhvervsorganisationerne. *Frederiksen, Hauge* og *Riis-Hansen* henviser herom til Bemærkningerne foran, hvorefter Forslaget ikke tilstræber at skaffe Forbrugerne Oplysning om nogen enkelt Stands Fortjeneste, men om den Fordyrelse, en Vare er Genstand for, efter at den har forladt sin første danske Indehaver, i hvilken Forbindelse der skal mindes om de Oplysninger, Industriraadet har givet i Underbilaget til Bilag E. Det skal blot bemærkes, at det maa anses for selvfølgeligt, at det mod den frie Konkurrencens Princip stridende Forbud i § 13 i Loven af 20. Marts 1918 mod at sælge Varer med paatrykt Udsalgspris under denne Pris maa bortfalde for de Varer, for hvilke der gives Forskrifter af den i Paragraffens 1. Stykke omhandlede Art. Det synes ligeledes naturligt, at der aabnes Adgang til i saa Tilfælde at lade Bestemmelserne om Kædehandel i Forslagets § 2 bortfalde. Derimod findes det rettest ogsaa i saa Fald at bevare Bestemmelserne i Lovens § 1, hvis Overholdelse ikke alene i paakommende Tilfælde vil kunne være et Værn for de Handlende mod Angreb paa deres Prisberegninger, men ogsaa vil skabe et vist Værn imod, at Handlende organisationsmæssigt vedtager at overholde urimelige Priser.